

N:o 55.

Af Herr Sven Nilsson i Efveröd: Om förändring i sättet för sammankallande af menighet till gemensam öfverläggning inför domhafvanden.

Uti 18 § i Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet finnes stadgadt: att kommunalstämma skall hållas när Konungens Befallningshafvande eller kommunalnämnden det äskar, äfvensom att enskild man, som till talan i kommunalstämma berättigad är, samt vederbörande kronobetjent ege ock kommunalstämmas sammankallande för visst ärende begära. Uti detta stadgande finnes således ej någon rätt för domaren på landet att begära kommunalstämma utom den kommun han tillhör. Men i åtskilliga fall förekommer dock, att domaren kallar kommuner och menigheter att sjelfva eller genom ombud sammanträda, för att höras samt öfverlägga och besluta i ärenden, som röra dem gemensamt, till hvilka sammanträden kommunens dertill — på grund af 10 § i ofvannämnde nådiga förordning — röstberättigade medlemmar ega att å kommunalstämma välja ombud. Något stadgande finnes således icke derom, att domaren på landet är skyldig att, i likhet med andra myndigheter, som äska sammankallande af kommunens medlemmar för uppgifvet ärende, underrätta eller göra framställning till ordföranden i kommunalstämman om dessa sammanträden, liksom ej heller lärer vara förordnad, på hvad sätt kallelse till sammanträden med menigheter skall ske, utan genom stämning till tinget. Kallelsér till dessa sammanträden ske nu vanligen, efter gammal häfdvunnen vana, medelst en kungörelse som uppläses i de församlingars kyrkor, som ärendet, hvarom sammanträdet skall hållas, rör. Med detta har domaren fullgjort all den skyldighet honom åligger för kallelsen till sammanträdet, men ordföranden i kommunalstämman, som har skyldighet att utlysa kommunalstämma, för val af

ombud för kommunen till detsamma, för vanligen ingen annan underrättelse derom, än genom kungörelsen som uppläses i kyrkan, och blir således ej sällan i okunnighet om dessa sammanträden, så vida han ej besöker kyrkan hvarje söndag, och fall inträffa, att kungörelsen uppläses i kyrkan söndagen i samma vecka som sammanträdet skall hållas. Här af framgår, att ordföranden i kommunalstämman mången gång blir urståndsatt att i behörig tid utlysa för vissa ändamål ganska viktiga kommunalstämmor, hvarigenom kommunens rätt och talan vid dervid förekommande frågors afgörande går förlorad. Det torde således vara af den allra största vikt, att äfven i detta afseende få en bestämmelse, som mera betryggar kommunernas rätt vid behandlingen af deras gemensamma angelägenheter vid dessa sammanträden, så länge lagar och författningar förefinnas, som bestämma andra grunder för beskattningen, än den allmänna bevillningen. Jag vågar därför föreslå, att Riksdagen för sin del ville besluta antingen en förändring i eller ett tillägg till nu gällande lagar eller förordningar i hufvudsakligen följande syfte:

Då domhufvanden på landet sammankallar kommuner eller menigheter till sammanträde för att höras, eller öfverlägga och besluta i frågor som röra dem gemensamt, skall kallelse dertill utfärdas genom kungörelse, som uppläses i kyrkan i den eller de församlingar som ärendet rör, samt dessutom anmälan göras hos kommunalstämmans ordförande i så god tid före sammanträdet, att val af ombud å kommunalstämma kan ega rum.

Om remiss till Lög-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1875.

Sven Nilsson
i Efveröd.